

o. fl., og hefir utanríkisstjórnin beðið um vísbendingar þær, sem með þurfa til að leysa úr þessari fyrirspurn.

1869.
31. marz.

Dómsmálastjórnin skal leyfa sér að skýra frá um þetta efni, að, til þess að útlendir menn geti stundað fiskiveiðar frá Íslandi og sett fiskiútveg á stofn þar, verða þeir að taka sér bólfestu á Íslandi og öðlast þar borgararétt, og sömuleiðis verður að útvega skipum þeim, sem á að hafa til fiskiveiðanna, danskan þjóðernisrétt; en við það er athugavert, að ef skipin eru eign hlutafélags, þá verður hlutafélagið sjálft að eiga heima á Íslandi eður annarstaðar í löndum Danakonungs, til þess að skipin geti öðlzt danskan þjóðernisrétt og siglt með dönsku flaggi.

27. Bréf dómsmálastjórnarinnar til amtmannsins yfir vesturumdæminu, um brot gegn íslenskum lögum um verzlun og fiskiveiðar.

31. marz.

Útaf bréfi yðar, herra amtmáður, dagsettu 18. septembermán. f. á., skrifði dómsmálastjórnin utanríkisstjórninni og bað hana um að láta skora á S. Allenou í Paimpol, sem útgjörðarmann fiskiskipa þeirra, er undanfarin ár hafa brotið á móti íslenskum lögum um verzlun og fiskiveiðar, sér í lagi með því að ferma og skipa upp salti og veiðarfærum inni á kaupúninu Grundarfirði í Snæfellsnessýslu, að greiða af sjálfsdáðum hið lögboðna lestagjald af tæðum skipum, og þar á ofan sekt fyrir lagabrot þetta, er dómsmálastjórnin eftir málavöxtum þóttist geta ákveðið til 10 rd. fyrir hvert skip, en það er minnsta hegningin, sem 9. grein í lögunum 15. aprílmán. 1854 til tekur. Utanríkistjórnin hefir nú svarað, að hún hafi gjört þær ráðstafanir, sem með þurftu, í þessu efni, og hafi nú fengið skýrslu frá hinum konunglega verzlunarstjóra í Nantes um, að hann hafi tvívegis skrifað S. Allenou um áskorun þessa, en ekkert svar fengið, enda þótt hann viti með vissu, að seinna bréfið að minnsta kosti hafa borizt tæðum skipsútgjörðarmanni til handa.

Jafnframt og yður er kunngjört þetta, herra amtmáður, eruð

1869.

31. marz.

Þær beðnir — fyrst að nú má ganga að því vísu, að útgjörðarmaður skipa þeirra, sem hafa framið hið um rædda lagabrot, sé ófáanlegur til að fullnægja kröfum dómsmálastjórnarinnar í þessu efni af sjálfsdáðum, þó að þær, þegar athugað er, að tilskipun 13. júnímán. 1787 1. kap. 2. gr. smbr. opið bréf 18. ágústmán. 1786 eru enn í gildi, megi álítast mjög svo vægar —, ef að náð yrði í skip þessi, að gjöra þær ráðstafanir, sem með þarf, til þess að því verði til leiðar komið, að bæði lestagjöldin af skipunum og eins sektir þær, sem að ofan er getið um, verði goldnar.

31. marz.

28. Bréf dómsmálastjórnarinnar til amtmannsins yfir norður- og austur-umdæminu, um framfærsluhrepp sveitarómaga.

Í bréfi dagsettu 13. nóvembermán. f. á., er hingað hefir borizt beina leið, hefir bæjarstjórnin í kaupstaðnum Akureyri skotið til dómsmálastjórnarinnar úrskurði, sem þær, herra amtmáður, hafið kveðið upp 23. marzmán. s. á., um að Jón Tómasson snikkari skuli með hyski sínu eiga framfærslurétt í kaupstaðnum Akureyri.

Útaf þessu skal yður til vitundar gefið yður til leiðbeiningar, og til þess að þær kunngjörð það, að úrskurður sá, sem þær hafið lagt á málið, skal standa óraskaður.¹

¹) Úrskurður amtmannsins er svo látandi:

Í bréfi frá 23. desember f. á. hefir bæjarfógeti S. Thórarensen, líklega með ráði bæjarfulltrúa, skotið því til amtsins úrlausnar, hvort snikkari Jón Tómasson ætti að álítast sveitlægur á Akureyri eða í Helgastaðahrepp.

Eg hefi síðan leitað upplýsinga um verustaði Jóns og fengið meðal annars skýrslu, sem hann hefir gefið undir eiðs tilboð, bæði